

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔθρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

"Ἐκτα τοῦ Νοεμβρίου,
καιρὸς Βουλευτηρίου.

"Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσια κ' ἐνενηντὰ σὺν ἐννιά,
νέοι πόδεμοι λυσσώδεος μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουσιᾶ

Ποῦτος ἑξακόσα κ' ὀδοποιναίνα,
τόσαις προφητείαις πᾶνε 'στὰ χαμένα.

Διαττόνων ἀστέρων βροχή,
ποῦ τρομάζει καὶ νοῦς καὶ ψυχὴ.

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς κυττάζουν πρὸς τὸ πέρα
τοῦ διαγωγῆς ὀρίζοντος διάττοντας ἀστέρας).

Φ.—Τοῦς βλέπεις τοὺς Λιοντιόειδεις;
Π.— Δὲν βλέπω παρὰ σένα.
Φ.—Θαρρῶ τὰ ματοκίχλια μας πῶς εἶναι θαμπωμένα.
Π.—'Ἐσὺ δὲν βλέπεις τίποτα;
Φ.— Δὲν βλέπω, βρὲ κενεφῆ,
τὸν οὐρανὸν ἐκάλυψαν λευκὰ καὶ μαύρα νέφη.
Μήτε κομήτης ἔπεσε, μήτε τὸ σῆμπαν 'χάλασε,
καὶ μένουσ' ὡς καὶ πρότερον Ξηραί, βουὰ καὶ θάλασσα,
μήτε τῶν ἀστρῶν ἔγινε κατακλισμὸς ραγδαίος,
μήτε τὴν χαίτην εἶδα κἂν μικροῦ λεοντιόειδος.

Γιατί, ντουσιᾶ, νὰ μὴν καῖς
καὶ νὰ μὴ λείψ' ἡ πάλῃ
τῆς ἀφιλότητος ζωῆς
κ' ὁ πλούτος κ' ἡ κραυγὴ;

Γιατί, ντουσιᾶ, δὲν ἔγινε ἀμιός, πυρονεφέλη,
νὰ λείψουν τὰ κορδῶματα κ' ἡ πόζαις τῶν ἐν τέλει,
τρεχάματα, συλλογισμοί,
καὶ τῶν στρατῶν ὀργανισμοί,
ὅπου μὲ τούτους γάνομαι, μοχθῶ καὶ παραδέρνω,
κ' ὁ νοῦς μου κλυδωνίζεται,
κ' ἀνάμεσα σ' ὀργανισμοὺς τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Κουβέρνου
στέκει καὶ βασανίζεται;

Γιατί καὶ τώρα, Φάλλμπ χαζέ,
προφήτης δὲν ἐράνης;
γιατί σ' ἔπηρε 'στὸ μεζέ
καθίνας μπεχλιβάνης;

Λοιπὸν ὁ ψεύτης ὁ ντουσιᾶς δὲν θὰ καῖ ποτέ του,
καὶ μήτ' ἐγὼ θὰ τὸν ἰδῶ μετὰ τοῦ Περικλέτου

νὰ γίνῃ χεῖμαρρος πυρὸς,
φλογώδης καταρράκτης,
ἀέρας κούφιος, βρωμερός,
μηδὲν καὶ στάκτη στάκτης;

Συγκρούσεων ἀνατροπικαὶ
δὲν θὰ συμβοῦν κ' ἰδῶ;
φροῦ σου, ντουσιᾶ καρακκαπέ,
φροῦ σου νὰ μὴ σὲ 'ῶ.

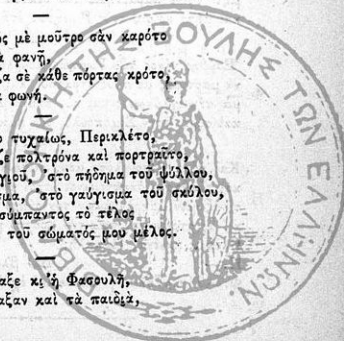
Πάντα λοιπὸν ἀλόγητος 'στὰ πόδια σου θὰ στέκῃς
ἀγρεῖος καὶ ζευζίκης,
καὶ πλάσις ἐκ τῆς τίφρας σου δὲν θὰ φανῇ δευτέρα
καθ' ὅλα λαμπροτέρα,
χωρὶς βασάνων βάσανα καὶ κοπετοῦς ὀδίων,
πρὸ πάντων δὲ χωρὶς Ρωμηοῦς καὶ πλήθῃ Φιλελλήνων;

Γιατί δὲν ἔκαψαν πυρσοὶ
καμμά τῆς γῆς λουρίδας
μὰ πῶς τοῦλάχιστον ἐσὺ,
Ρωμαϊκῆ Πατρίδα,
μονάχη δὲν 'κουτούλησες μαζί μὲ τὸν κομήτη
κ' ἔμεινες πάλι γιὰ νὰ ὄρῃς 'στὸν κόσμο τὸν ψωφίτη;

Κ' ἐπρόσμενα φαμελικῶς μὲ μούτρο σὺν καρτό
κομήτης νὰ φανῇ,
κ' ἐμβρόντητος ἐτρόμαξα σὲ καθὲς πόρτα κράτος,
σὲ καθεμιά φωνή.

"Ἄν ἔπεφτ' ἓνα μόνιμιλο τυχαίως, Περικλέτα,
κ' ἂν κατὰ τύχην ἔπριζε πολλτρόνα καὶ πορτραῖτο,
'στὸ κτύπημα τοῦ ρωλογοῦ, 'στὸ πῆδημα τοῦ φύλλου,
'στὴς γάτας τὸ νιαούρισμα, 'στὸ γαύγισμα τοῦ σκόλου,
ἰνόμικα πῶς ἔφρασε τοῦ σῆμπαντος τὸ τέλος
κ' ἔτρεμα καθὲς ἔξιλον τοῦ σώματος μου μέλος.

Κ' ἐτρόμαξε κ' ἡ Φασουλῆ,
κ' ἐτρόμαξαν καὶ τὰ παιδιὰ,

κι' ὁ Γκιούλ, μονάκριβο σκυλί,
ἦτον εὐκόλιος πούλ
τῆς συντελείας τὴν βραδύα.

Κι' ἐκεῖ πού περιμέναμε κι' ἔχαν καύμὸ τὰ χεῖλη μας,
ἦλθαν 'στὸ σπῆτ' οἱ φίλοι μας,
κι' οἱ ποιητὰι μας κι' οἱ πεζοί,
γιὰ νὰ τρακάρωμε μαζί.

Και ὅς του κι' ἐμπανθόγανιν, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ σπῆτ,
κι' ἐξήσασαν τὰ χωρατὰ,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἐρωτᾷ:
εκαλὲ τὰ 'μάθατε και σεις γιὰ τούτον τὸν κομῆτη;»

Κι' ἐλίγοντο διάφοροι παρηγόρια λόγος
κι' ἐγὼ πολλὰ τοὺς ἔλεγα μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
κι' ἀδιάκοπα 'στὸ χεῖρ μου 'βασιτοῦσα τὸ ρωλόγι
κι' ἐπρίσμενα μὲ τὸ λεπτὸ τὴν σύγκρουσιν τοῦ κόσμου.

Σημαίνον τὰ μεσάνυχτα, κι' οὐρὰ κοσμογαλάστρα
δὲν φαίνεται καμμία,
πάλι θαρρῶ τὴν 'γλύτωσε, ὦ γῆ περιγιάστρα,
κι' ἀνθρώπων ἀτιμία.

Μεσάνυχτα και τέταρτο, τὸ πᾶν ἀκόμη γριφος,
κτυπᾷ κι' ἡ μία, τίποτα, κτυποῦν κι' ἡ δύο, τζίφος,
κτυποῦν κι' ἡ τρεῖς κι' ἡ τέσσερες, κτυποῦν κι' ἡ πέντε και ἕξη,
ἀκόμη 'λίγο, βρὲ παιδιὰ, κι' ἀμᾶν, Χριστὲ, κι' ἄς φέξη.

Φορέστε τὸ ταμπάρο σας και πᾶμε 'στὴν τάρτασα μου,
τὴν ἐγλυτώσατε και σεις κι' ὄλ' ἡ ζυλίνα ράτσα μου.
Δύμερινὸς ἐπρίβαλε, κανεὶς οὐρὰ δὲν βλέπει,
μαυρὸς αἰθῆρ 'ξαστέρωσε,
νομιζῶ πὺς 'ξημέρωσε,
και τὰ κοκέρια κελαϊδοῦν κι' ἀκούω τὸ σαλεπὶ.

Πάλι τροχίζου κόρακες αἰματομένο νύχι
σὰν κορτερό σπαθί,
αὐτὸς ὁ δούστουγος ντουινὰς δὲν ἔχει τέτοια τύχη
νὰ πᾶν νὰ χαθῆ,
κι' εἶναι γραπτὸ τὸν ὄρομο μας μετὰ νὰ πηγαίνωμε
και κάθε μέρα τακτικὰ νὰ τρώμε και νὰ βγαίνωμε.

'Ἐσώθημεν ἐκ τῶν φλογῶν τὸν καιόντος πυρῶλου,
δὲν ἐπειράχθη τρίχα μας, εἰς ὅλα νηνεμῖα,
μῆτ' ἔγινε παραίτησις τοῦ ρέκτου Καραπαύλου,
και μῆτε κρίσις τοῦς Ρωμηοὺς ἐτάραξε καμμία.

'Ἐσώθης γένος τῶν Ρωμηῶν μουρὰ και κανακάρικο
νὰ μαρτυρῆς μετὰ τοὺς στρατοὺς και τὰς διοργανώσεις,
μὰ τὴν ἐγλύτωσε και σύ, σκυλί μου κοκκαλιάρικο,
και σὺρε 'στὸν Σιμόπουλο τὸν φόρο σου νὰ δώσῃς.

Και τώρα, Περικλέτο μου, σωθίντες ἐκ πυρᾶς
και κῆφαρτα σκεπτιμένοι 'στὸν κόσμον τῆς θηορᾶς,
τινάζωμεν μακρὰν ἡμᾶν τὸν ρόπον τὸν χυδαῖον
κι' ἄς στρέψωμεν πρὸς τὴν βροχὴν μικρῶν λεοντιδεῶν.
Βλέπει κανένα, Περικλῆ;

Π.— Δὲν βλέπω, βρὲ τειφευτῆ...
Φ.— Τί διάβολο 'γίνηκανε κι' ἐχάθησαν και τούτοι;

Μακρόθεν ἔρχεται φωνὴ κι' ἀστέρεις λάμπουν φωτεινοί.

Φων.— Ὡ σεις κεφάλια παλαδᾶ,
τοῦ κοκοθῶν σὰς λείπει νοῦς,
γιατὶ τὰ ὄσ σου τὰ στραβὰ
κυττάζου πρὸς τοὺς οὐρανοὺς;

Γιατὶ, μαρὲ, δὲν βλέπετε τὰ Κεντρικὰ Ταμεία,
μόνο παραλυσάσατε μετὰ τὴν 'Αστρονομία,
και φάγωτε μετὰ σπουδῆς,
ἀπάνω 'στοὺς αἰθέρας
νὰ ἔσῃτε τοὺς λεοντιδεῖς,
περαστικοὺς ἀστέρεις;

Γιατὶ κυττάζετε 'ψηλὰ
και δὲν κυττάτε χαμηλά;
'Ἐσεῖς τοὺς ἔχετε 'στὴ γῆ, τοὺς βλέπετ' ἐδῶ πέρα,
διαβαῖνον και φωτοβολῶν 'μπροστὰ σας νύκτα μέρα,
και τώρα τοὺς γυρεύετε 'στοὺς οὐρανοὺς ἀπάνω... ἢ
μὲ γειὰ τὰ μάτια, γάγγρος... φουὸ σας μὴ σας βασκάνω.

Διάττοντες καθὼς αὐτοί,
βρὲ Σόλινα κεφάλια,
εἶναι δι' ὄλους ὄρατοι
και δίχως ματομάλια.

Κυττάτε πὺς φεγγοβολοῦν
κι' ὁ κόσμος πὺς λαμπρύνεται...
σιμπίλις τὰ μάτια σας σφαλοῦν
και δὲν τοὺς διακρίνετε.

'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τῆς γῆς,
θεοστραβοὶ πολέμαρχοι κι' ἀστέρων ἐκλογεῖς;
'Ακόμη τοὺς διάττοντας δὲν βλέπετε τοῦ κράτους;
τὸ φῶς δὲν σας ἐθάμβωσε τσαούτης ἀνταυγαῖας;
φτοῦ νὰ χαθῆτε, ἔξανα... γιὰ τίτοιους ἀομμάτους
χρειάζοντ' ἔδραϊ δώδεκα τῆς ὀφθαλμολογίας.

Πὺς δὲν τοὺς ἀνεκάλυψες, βρὲ Φασουλῆ ζεθέωμα,
μέσα σὲ τοῦτο τῶν Ρωμηῶν τὸ διαγιγίς στεριώμα;
'Ἐκείνουσ κι' ὁ κύνιότερος τοὺς βλέπει συμπόλιτας;
χαρὶς νὰ λήγεται Λαπλάς και Νεύτων κι' Αἰγινήτης-

Κρῆμ' ἀστρνομίμους μουνηταῖ,
δὲν εἶσαι 'στὰ σωτὰ σου,
φθάνει νὰ στρίψης χαμηλά
και θὰ τοὺς ὄσ' 'μπροστὰ σου.

Μὴ βλέπῃς 'στὸν ἀστρνομίον τοῦ Λέοντος ἐκεῖ,
κῦττα' ἐδῶ.. διάττοντες περὺν πολιτικοί.
Κοτζῆμ Πρωθυπουργὸς περὶ και Κόντες τῆς Κερκυρᾶς,
φωστῆρ διάττων ὀδηγῶν διάττοντας φωστῆρας.

Ἰδέτε τον, ζωντόβολα και βάρη τῆς ἀρούρης,
ἰδέτε τον πὺς προχωρᾷ,
και δορυφόρο λαμπεροί
Σιμόπουλος, Καραπαύλος, Ρωμάνος και Βουδοῦφρος.

Φατὸς ἰθύνει κορυφῆν
και μόλις ἐλθ' εἰς ἐπαφῆν
μετὰ τῆς γῆς τῆς εὐκλεοῦς τροπῶν ἀείων,